

[Bertel Dahlgaard.]

juleudsendelserne. Jeg skal lade stå hen, om man ikke alligevel burde have søgt at overvinde vanskelighederne eller i hvert fald bibeholde julehilsenerne i et begrænset omfang, f. eks. i tilfælde, hvor det er særlige personlige forhold, der begrundet ønsket om personlige hilsener, og det forekommer mig, at statsradiofonien endnu kunne tage dette sidste op til overvejelse.

Jeg skal da kun udtale håbet om, at man på Færøerne efter statsministerens redegørelse fuldtud vil forstå, at standningen af disse julehilsener ikke er dikteret af ringere interesse herhjemme for forbindelsen mellem Færøerne og Danmark, idet forholdet er det stik modsatte, at interessen her i Danmark for Færøerne og for færøske forhold er i stadig og glædelig vækst.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Thestrup* til forsvarsministeren.

Hidrører den gældende instruktion for vagttjenesten i garnisonerne fra 1908, og er der — i bekræftende fald — efter forsvarsministerens opfattelse ikke grund til at modernisere den?

■ Thestrup: Anledningen til mit spørgsmål er følgende:

Den 21. juni i år inspicerede kaptajn af artilleriet Frede Kamp Sylvestersen i egen skab af vagtinspektør vagten for hærens ammunitionsarsenal kl. ca. 23⁵⁰. Han foretog inspektionen således, at en soldat på motorcykel kørte for ham, der sad i motorcyklens sidevogn. Da han kom til vagten ved den såkaldte dækkede vej, standsede han et stykke fra vagtposten. Denne gik hen til motorcyklen, kaptajnen sprang ud af sidevognen og greb fat i vagtpostens gevær for at tage det fra ham; vagtposten gjorde modstand, men faldt, og kaptajnen tog hans gevær og gik med det til vagtkommandøren.

Sammen med vagtkommandøren inspicerede kaptajn Sylvestersen derefter posterne et stykke længere henne, idet kaptajnen gik foran. Da de kom til en dobbeltpost, råbte den kaptajnen an, hvorefter han dukkede sig ned i græsset. Vagten råbte nu påny og truede med at skyde, hvorefter kaptajnen rejste sig, gav kenderordet og udtalte sin påskønnelse af vagtens opræden, medens han bebrejdede den første post, at han ikke havde overholdt sin instruks, men var optrådt på en måde, som gjorde det muligt for kaptajnen at tage

geværet fra ham, uden at han i forvejen havde sikret sig, at det virkelig var en befalingsmand, der kom.

Inspektionen førte ikke til, at der skete de pågældende menige noget, hvad der måske heller ikke var nogen særlig grund til, men den førte til, at der blev rejst straffesag mod kaptajnen, og ved Københavns byrets dom af 5. september d. å. blev han idømt 5 dages vagtarrest for overtrædelse af tjenestereglementets pkt. 12 og 14, idet han blev fundet at have overtrådt instruktionen for vagttjenesten ved garnisonen, hvis §§ 41 og 42 lyder således:

„Til at inspicere samtlige vagter mellem reveille og retraite beordres en vagtinspektør i garnisonen.

Denne officer anmelder sig ved sin ankomst til en vagt for skildvagten for gevær, som råber vagten til gevær ....

Om natten, mellem retraite og reveille, inspiceres vagter og skildvagter af ronder, som udgår til den tid, der af kommandanten daglig befales.

Den ronderende officer møder til befalet klokkeslet ved den vagt, hvorfra han skal udgå, og anmelder sig for skildvagten som runde. Skildvagten råber derpå vagten til gevær. Når vagten er rettet, navngiver den ronderende officer sig som sådan for vagtkommandøren, som derpå lader vagten honorere ronden med præ-senteret gevær ....

Når ronden ankommer til en skildvagt, anmelder han sig som runde og foretager den fornødne undersøgelse af posten.“

Det er muligt, at der fra kaptajnens side foreligger en overtrædelse af den pågældende instruktion. Det er ikke det, der interesserer mig her. Det, der forekommer mig at være af interesse, er, at instruktionen hverken synes at kræve eller tillade andet fra den inspicerende officers side end en rent formel inspektion og ikke en virkelig effektiv kontrol med, at de pågældende vagter opfylder deres pligt.

Det er mig meddelt, at disse bestemmelser skulle hidrøre så langt tilbage fra som 1908 — der har måske nok senere været ændringer, men disse bestemmelser har der ikke været ændret ved siden den tid —, og derfor tillader jeg mig at spørge, om det er rigtigt, at de stammer så langt tilbage fra. Det er måske ikke det, der er så interessant, men hvis det er rigtigt, at vi har sådanne bestemmelser, tillader jeg mig at spørge, om der ikke var grund til at modernisere dem. Jeg kan ikke lade være med at tænke på hele den affære, der var